

‘Ο δὲ ‘Ραῦμόνδος ἀνίτηχος καὶ ἀμφιβάλλον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς δολοπλοκίας του ἀντὶ ν’ ἀναχωρήσῃ ὡς οἱ ἄλλοι κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης κατεσκόπευε, χωρὶς ὅμως νὰ ἀκούῃ, τὴν σκηνὴν, ἣν ἀνωτέρω περιεγράψαμεν. Ἰδὼν δὲ τὴν εὐχάριστον λύσιν τοῦ δράματος, προσέτριψε τὰς χεῖράς του εὐθύμως, καὶ εἶπε καθ’ ἑαυτὸν,

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἤλπιζον τόσῃ ἐπιτυχίαν. Ἰδοὺ τί ἐστὶ νὰ ἤξωρη τις νὰ ἐπανορθώσῃ προσφῶς καὶ ἐπιδειξίῳ τὰς ἀνοησίας του!

‘Ο κόμης Ζωκούρτ εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ἀβροφροσύνην ἀνεξάντλητον καὶ μεγαλοψυχίαν ἀπαράμιλλον ὄθεν διὰ τῆς ἐπιμόνου καὶ ἰσχυρᾶς αὐτοῦ προστασίας ὁ ‘Ραῦμόνδος προήχθη ἐν βραχυτῆ εἰς τοὺς ἀνωτέρους στρατιωτικούς βαθμούς. Μόνον δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κόμητος, ἐπισυμβάντα τῷ 1789 ὁ ‘Ραῦμόνδος, συνταγματάρχης ὢν τότε, ἀνεκάλυψεν ὅτι κακῶς ἐπίστευεν ὅτι κατώρθωσε ν’ ἀπατήσῃ διὰ τοῦ στρατηγῆματός του τὸν συζυγον τῆς Κλαίρης, ὅπως ἔως τότε ἐπίστευεν. Ἐν ἐπιλόγῳ δὲ λέγομεν ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λανζεκουδρᾶ ἐζησαν βίον πανόλβιον, καὶ ὁ μὲν ἱππότης ἐξηκολούθησε δρέπων τὰς δάφνας τῆς ἱστορικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς αὐτοῦ δόξης, ἡ δὲ ‘Ολίβια προϊόντος τοῦ χρόνου ἐπέισθη ἐντελῶς, ὅτι ὄντως ἦτο ἔξοχος καθ’ ὅλα γυνή. Πιστεύομεν δὲ ὅτι οὐδέποτε ἡ πολυθρύλλητος εἰκὼν τοῦ μυστηριώδους θαλάμου, διετάραξε τὴν συζυγικὴν ἁρμονίαν τοῦ χαριτοδρότου καὶ ἐπιτυχοῦς τούτου ζεύγους.

PAUL FEVAL.

Θ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Μετὰφρασίς τοῦ Β'. Εἰδυλλίου τοῦ Θεοκρίτου.

II ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

‘Η δάφνης ποῦνε, Θεστυλιῶ, καὶ ποῦν καὶ τὰ βοτάνια ;
 *Ἐλα καλήμου, γλήγορα, καὶ βάλε στὸ ποτήρι
 Προβάτου μαλλὶ κόκκινον Θεστυλῶ, νὰ μαγέψω
 Θέλω τὸν ἄνδρα τὸν βερῦ, τὸν χολιασμένο φίλο,
 Ποῦ μέρες πάνε δώδεκα κ' ἀκόμη δὲν ἐφάνη,
 Μηδ' ἂν εἰμάστε ζωντανοὶ γῆ πεθαμμένοι ξέρει,
 Μηδὲ τὴν πόρτα μ' ὁ σκληρὸς ἐκτύπησ' ἀπὸ τότες.
 *Ὡμίεμανε ! κὶ ὁ ξρωτας κ' αὐτήνη ἡ Ἀφροδίτη
 Θεοῦφυαν καὶ πήρανε μαζῆ τους καὶ τὸ νοῦ του.
 Μὰ χωρὶς ἄλλο αὔριο θὰ πάγω στὴν Παλαιστρα
 Τοῦ Τιμαγῆτου νὰ τὸν διῶ καὶ νὰ τὸν ἀγναντέψω,

Καὶ νὰ τὸν πῶ τὰ μ' ἔκαμε καὶ τὰ κακὰ μὲ κάνει,
 *Ὡς τόσο τώρα, Θεστυλιῶ, τὰ μάγμα θὰ τοῦ ἔβρω.
 Φέγγε, Σελήνη μου, καλὰ κ' ἐγὼ σὲ προσκυνῶ
 Κι' ἀπ' τὴν Ἐκάτη πλειότερο ποῦ τὰ σκυλιὰ τὴν τρέμουν
 *Ὅντις περὶ πὸ τῶν νεκρῶν τοὺς τάφους καὶ τὸ αἷμα.

Κάμε, Κυρά μου, δυνατὰ τὰ βότανά μου τοῦτα
 Σὰν τῆς Περιμίδας τῆς ξηθῆς, τῆς Μήδειας καὶ τῆς Κίρκης-
 *Ἄχ ! φέρε τον, Σεισοῦρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον ...
 *Ἄς κάψω πρῶτα στὴ φωτιὰ κουρκοῦτι, Θεστυλιῶ μου.

*Ρίχτε, χαμένη, τί ἔπαθες ; μὴν ἔχασες τὸ νοῦ σου;
 Τί ; μ' ἔκαμες περιγέλω ; τὴν μαυροκακομοῖρα ;
 *Ρίχτε καὶ λέγε· «κόκκαλα τοῦ Δέρφι πασπαλίζω.»

*Ἄχ, φέρε τον, Σεισοῦρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον.
 *Ὁ Δέρφις μ' ἐξέλαγασε, στὸ Δέρφι δάφνη καίω.

*Ὡς ταπειρίζει ἡ δάφνη αὐτὴ καὶ καίγεται ἔς τὴ φλόγα,
 Κι' ὅπως ἐκόρωσε μὲ μιὰς χωρὶς νὰ μείνῃ στάχτη,

*Ἐτῆ τοῦ Δέρφι τὸ κορμὶ μὲς τὴ φωτιὰ νὰ λυώσῃ,
 *Ὡς λυώνει τοῦτο τὸ κερί, μὲ τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι,

*Ἐτῆ κ' ὁ Δέρφις μονομιᾶς νὰ λυώσῃ ἔς τὴν ἀγάπῃ,
 Κι' ὡς ὁ τροχὸς αὐτὸς γυρᾷ ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη,

*Ἐτῆ κ' ἐκεῖνος νὰ γυρᾷ ἔς τὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ μου.
 *Ἄχ ! φέρε τον, Σεισοῦρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον.

*Ἐγὼ τώρα τὰ πύτρα θὰ βίξω μὲς τὴ φλόγα
 Καὶ σὺ θὰ κάμης, *Ἄρτεμι, τὲς πέτρες νὰ βράγισουν

Κι' ὅ,τι ἄλλο πλειὸ σκληρότερο θεὸς νὰ τὸ μαλακώσῃ.
 *Ἀκοῦς, Θεστυλιῶ ; τὰ σκυλιὰ ὄζω στὴ χώρα σκούζουν

Στὰ τρίστρατα κατέβηκεν ὡς φαίνεται ἡ Ἐκάτη !
 Τὸν κάκκαθο, τὸν κάκκαθο κτύπα γοργὰ, Θεστυλιῶ !

Μὰ σώπασεν κ' ἡ θάλασσα, μὰ σώπασαν κ' οἱ ἀνέμοι,
 Μόνε στὰ δόλχη στήθῃ μου δὲν σώπασαν οἱ πόνοι,

Κ' ἡ δόλχη κατακαίεται γιὰ κείνον ποῦ μ' ἐπῆρε
 Τὴν παρθενιά μου, κ' ἔμεινα κορίτσι ντροπισασμένο.

*Ὡ φέρετον, Σεισοῦρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον,
 Τρεῖς γύναι τὸ ποτήρι μου καὶ τρεῖς αὐτὰ φωνάζω.

*Ἄν εἶν' γυναικίκα π' ἀγαπᾷ, μ' ἂν εἶν' καὶ κανεὶς ἄνδρας,
 Ἐκάτη μου, παρακαλῶ νὰ τὴν ἀληθμονήσῃ,

Σὰν ἄλλοτε κ' ὁ ξακουστὸς λησιμόνησε Θεστέας,
 Στὴ Νάξο τὴ μακρομαλλοῦ τὴν ὄμορφῃ Ἀριάδην.

*Ὡ φέρε τον, Σεισοῦρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον.
 Τῆς Ἀρκαδίας ἕνα φυτὸ τ' ἀλόγατ' ὄντες φάγουν

Μανιώνουν ἀπὸ ἔρωτα καὶ πέρνομεν τὰ ὄρη·
 *Ἐτῆ νὰ διῶ τὸ Δέρφι μου νὰ τρέχῃ μανιωμένος

Κι' ὄχ τὴν παλαιστρα γλήγορα στὸ σπήτι μου νὰ τρέχῃ-
 Διὲ, τὸ κουρέλλι τοῦτο ὡδὸ δὲ Δέρφις τῶς χεῖρασει,

Τὸ ξέφτισα καὶ βίχνω το στήν ἄγρια τὴ λαμπάδα.
 *Ἄ : τρισκατάρατ' ἔρωτα, τὸ μαῦρό μου τὸ αἷμα

Γιατί, γιατί, μοῦ ρούφιξες σὰν βδέλλα πὸ τὴ λίμνη ;
 *Ὡ, φέρε τον, Σεισοῦρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον.

Μὴ σάῦρα γαιῶριο νὰ πῆθῃ θὰ νὰ τοῦ κοπανίσω,
 *Ὡς τόσο τώρα, Θεστυλιῶ, νὰ πάρης τὰ βοτάνια

Καὶ μετ' αὐτὰ τοῦ Δέρφι μου ν' ἀλείψῃς τὴ φιλία
 ὅπου γι' αὐτήνη λαχταρῶ, μάχεοὶς δὲ μὲ λογιάζει.

Καὶ πὲ σὰν φύσῃς· «κόκκαλα τοῦ Δέρφι πασπαλίζω.»
 *Ὡ φέρε τον, Σεισοῦρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον.

Τώρα ποῦ μένω μοναχῇ, ποῦθε ν' ἀρχίσω ἡ δόλχη
 Τὸν ἔρωτά μου νὰ θρηνώ ; ποὺς τάχα νὰ μὲ φταίγῃ·

Στὸ λόγγο, ὠμίε, τῆς Ἄρτεμις ἡ Ἀναξὶ ἡ παρθένω
 Βαστυῶντας ἤλθε τ' ἄγιο κανίστρι στὸ κεφάλι

Κι' ὀπίσω της ἀκλόουθαγαν θεριά κι' ἕνα λεοντάρι.

Σελήνη, λέγε τότε δὴ πῶς μ' ἔπιασ' ἡ ἀγάπη.

Μιά τότενες γειτόνισσα, ἡ θράκα παραμάνα

Τοῦ Θεοχαρίλου ἔτρεξε, καί, γιὰ τὸ θεῖο, μὲ λείει,

Νὰ βγῶ λιγάκι δὴ κ' ἐγὼ νὰ διῶ τὸ πανηγύρι.

Κ' ἐγὼ κι' ἐγὼ ἡ βαρυμοιρὴ τὴν ἀλουθῶ καὶ πάγω.

Φοροῦσα κι' ἔσερνα μακρὸ μεταξωτὸ φουστάνι

Καὶ τῆς Κλαρίτσας τὸ πλατὺ καὶ τ' ὄριο παναφόρι.

Σελήνη, λέγε τότε δὴ πῶς μ' ἔπιασ' ἡ ἀγάπη.

Κι' ὄντ' ἔφατασα καταμεσῆς, στοῦ Λύκωνα τὰ σπήτια,

Μὲ τὸν Εὐμάδιππο θεωρῶ τὸ Δέρφι νὰ πηγαίνει.

Ἦσαν ἡ τρέξες τους ξανθὲς σὰν ἀμαράντου χόρτο,

Καὶ πλεῖο τὰ στήθια τους λαμπρὰ ἀπὸ τὰ σέ, Σελήνη,

Καθὼς ἀπὸ τὸ πάλαμα θταν γυρσοῦν τ' ἀγόρια.

Σελήνη, λέγε τότε δὴ πῶς μ' ἔπιασε ἡ ἀγάπη.

Ἦντες τοὺς εἶδα ἐμάνισσα, κι' ἐκάγη κ' ἡ καρδιά μου,

Κ' ἡ ὁμορφιά μου ἀνέλυσε, κι' οὐδὲ τὸ πανηγύρι

Ξαναθυμήθηκα, μηδὲ πῶς γύρισα παντέχο.

Μόνε 'πὸ τότες ἀβρώστια μ' ἀφάνισε τὴ δόλια,

Καὶ ἐκοίτομου μερόνικτα δέκα σωστὰ 'ς τὴν κλίνη.

Ἦ ὄφι μου κιτρίνισε, καὶ τὰ μαλλιά μου πέσαν,

Κι' ἔμεινα σκελεθρο, πεσοὶ καὶ κόκαλο μονάτο.

Καὶ ποῦ δὲν τρέχω τότενες, σὲ ποῖα γρηὰ δὲν πῆγα

Γιὰ νὰ μοῦ κάμη μαγιὰ, μὰ πᾶν ὅλα τοῦ κάκου.

Νὰ πῶ τότες τὸν πόνο μου ἐβιάστηκα στὴ δούλα.

Καυμένη, λέω, Θεστυλιῶ, εὔρε κανένα μέσο

Νὰ μὲ γλυτώσης ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὴν ἀβρώστια!

Εἰς τὴν παλαίστρα νὰ τὸν βροῆς τρέξες τοῦ Τιμαγήτου,

Ἐκεῖ πηγαίνει ὁ μορφονεῖος, κ' ἐκεῖ γλυκὰ καθίζει,

Καὶ σὰν τὸν ἴδης μοναχὸν, ἀνάγνωσε καὶ πέ τον,

Πῶς ἡ Σημαῖθα κράζει τον, κι' ἐδῶ κουβάλα μοῦ τον.

Ἔτσι τὴν εἶπα, κ' ἡ λωλὴ πηγαίνει καὶ μοῦ φέρνει

Ἦσα στὸ σπήτι τὸν καλὸ τὸν ὁμορφο τὸν Δέρφι.

Καθὼς τότες τὸν ἐνοῶισσα, τῆς πόρτας τὸ κατώφλι

Ποῦ πάτησε μὲ τ' ἀλαφρὰ καὶ γλιγῶρὸ του πόδι,

Ἔγεινα πλειότερο ψυχρὴ κι' ἀπὸ τὸ χιόνι ἡ δόλια.

Κι' ἐχύνετον ὁ ἰδρωτὰς ἀπὸ τὸ μέτωπό μου

Σὰν τῆς νοτιᾶς τῆ δροσερῆ καὶ τὴν ψιλὴ βροχοῦλα,

Καὶ δὲν μποροῦσα νὰ 'μιλῶ μικρὸ παιδὶ μητ' ὅσο

Ποῦ νανοῦριέται καὶ ζητᾷ στὸν ὕπνον του τὴ Μάνα,

Παρὶ σὰν κοῦκλα 'πέμεινα βουθῆ, μαρμαρωμένη.

Σὰν μ' εἶδε τότ' ὁ ἀσπλαγχοῦς στὴ γῆς τὸ βλέμμα βίχνει

Κι' ἐκάθισε σ' ἕνα σοφὰ, κι' αὐτὰ μὲ λέγει ὁ δόλιος.

«Μ' ἐπρόλαβες, Σημαῖθα μου, στὸ σπήτι νὰ μὲ κράξεις,

Καθὼς κ' ἐγὼ στὸ τρέξιμο πέρασα τὸ Φιλίνο.»

Σελήνη, λέγε τότε δὴ, πῶς μ' ἔπιασ' ἡ ἀγάπη.

«Γιατὶ κι' ἐγὼ, μὰ τὸν γλυκὸ τὸν ἔρωτα, Σημαῖθα,

Ἦθελα νάλθω ἀπόψε 'δῶ μὲ τρεῖς, τέσσαρους φίλους,

Βαστώντας μὲς τὸν κόρφο μου τὰ μῆλα τοῦ Διονύσου,

Καὶ στὸ κεφάλι στέφνω ἀπ' ἀγιασμένη λευκά,

Τριγυρισμένο ὀλοῦθενα μὲ κόκκινες κορδέλες.»

Σελήνη, λέγε τότε δὴ, πῶς μ' ἔπιασ' ἡ ἀγάπη.

«Κι' ἂν μᾶς δεχόσαστε, καλὰ! γιὰτὶ κ' ἐγὼ θεωριοῦμαι

Στὴν ὁμορφιά σὰν κάθε νεῖο καὶ στὴ γληγοροσύνη.

Ξαλλοῦς ἂν ἔξω μ' ἀφινες καὶ μ' ἔκλειες καὶ τὴν πόρτα,

Θαρχόμενον τότε μὲ φωτιὰ καὶ κοφτερὰ πελέκχη.»

Σελήνη, λέγε τότε δὴ, πῶς μ' ἔπιασ' ἡ ἀγάπη.

«Τὴ χάρι τώρα τὴ χρωσῶ στὴν Ἀφροδίτῃ πρώτα,

Καὶ δεύτερα σ' ἐσὲ Κυρὰ, κορίτσι πλουμισμένο,

Ποῦ μ' ἀρπαξες καὶ μ' ἔφερες ὄχ τὴ φωτιὰ 'δῶ μέσα.

Γιατὶ κι' ὁ ἔρωτος, μὰ τὸ θεῖο, πολλὰς φορές φλογίζει

Πολύτερο κι' ὄχ τὸ βουνὸ τῆς φλογερῆς Λιπάρας.»

Σελήνη, λέγε, τότε δὴ πῶς μ' ἔπιασ' ἡ ἀγάπη,

«Αὐτὸς τρελλοκίαινε μονομιᾶς τ' ἀπάρβενα κορίτσια,

Κι' ἀπὸ τὴν κλίνη τὴ ζεστὴ σκάνεινε τὲς νυφάδες.»

Ἔτσι μ' ἐμίλιε ὁ πονηρὸς, κι' ἐγὼ ἡ καλοβολοῦλα

Τὸν ἄρρησα καὶ μ' ἔγειρε στὸ μαλακὸ κρεββάτι.

Εἰθὺς τότενες ἔγειναν φωτιὰ τὰ πρόσωπά μας,

Κι' ἐχαδεύομαστε γλυκὰ, γλυκὰ κρυπομιλοῦμε.

Μὰ γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ, ἀγαπητὴ Σελήνη,

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη πράγματα μεγάλα συνεβῆκαν.

Καὶ οὔτε κεῖνος ὡς τὰ χθὲς μ' ἐμάλωσ' ὀλωσδιόλου,

Οὔτε τὸ Δέρφι πάλι ἐγὼ ἐμάλωσα ἡ καυμένη.

Μὰ σήμερα πρῶτ' πρῶτ' νὰ κ' ἔφθασε στὸ σπήτι

Τῆς Τραγοῦδίστρας Φιλιστοῦς καὶ Μελιζοῦς ἡ μάνα,

Καὶ μοῦπε μέσα σὲ πολλὰ πῶς ἀγαπάει ὁ Δέρφης.

Δὲν εἶπε γιὰ νὰ νοιώσωμε σὰν ποιάνα ἀγαπάει,

Ἄλλὰ πῶς ἔρωτας πολλὲς, τόσο μᾶς εἶπε μόνε,

Τὸν κύριεψε, κι' ἀπ' ἔφυγε καὶ πάγει 'ς τὴ δουλιὰ της.

Κ' εἶπε κι' ἀκόμη στέφανα στὸ σπήτι του πῶς εἶδε.

Αὐτὰ μᾶς εἶπε ἡ γρηὰ, κι' ἀληθινὰ 'σαν ὄλα,

Γιατὶ ἄλλοτες ἐρχότανε στὸ σπήτι κάθε λίγο,

Κ' ἐδῶ συγὰ μᾶς ἄφινε τὸ δωρικὸ βροῖ του.

Μὰ τώρα δώδεκα σωστὲς νὰ τότε διῶ 'γω μέρες,

Κάτι εὔρε βέβαια καλὸ κι' ἐμᾶς 'λυσμόνησέ μας.

Μὰ τώρα μὲ τὰ βότανα θέλω νὰ τὸν μαγέψω

Κι' ἂν μὲ πικραίνῃ κι' ἔπειτα, τὸ λάκκο του νὰ σκάψῃ.

Τέτοιχα, κυρὰ Σελήνη μου, κακὰ κ' ἐγὼ βοτάνια

Φυλάγω ποῦ μοῦ τὰμαθεν ἕνας χαρδαῖος μάγος.

Ἄλλὰ, Σελήνη μου, ἔχε γειὰ, καὶ γύρνα τ' ἀλογά σοσ

Στὴ θάλασσα, καὶ μοναχὴ τὸν πόνο μου ἄς κλαίω.

Καλὴ Σελήνη, ἔχε γειὰ, καὶ σείς π' ἀκολουθᾶτε,

Τ' ἀμάξι, ἀστέρια, τῆς νυκτὸς ἔχετε γειὰ γιὰ πάντα.

Γ. Μ.

ΟΝΕΙΡΟΝ.

(1823).

Ξαναπές μου ὠραία μου κόρη

τ' ὄνειρό σου ἂν μ' ἀγαπᾷς.

Ἐτῆ πάντα στὴν ζωὴν σου

καλὴ μοῖρα νὰ ἀπαντᾷς.

«Εἰς μίαν ἔρημο ἐκαθόμουν

μαζῆ μὲ τὸν ἀδελφὸ

κι' ἀπ' ἀστέρια φωτισμένον

ἤβλεπα τὸν οὐρανὸν.

Ἄλλ' ὁ αἰθέρας ἀστροπέγγει

μόνο ἀπ' τὴν ἀνατυλὴ

μακρὰ μόνον ὀργυιαῖς δέκα

τ' ἀστρα ἐφαίνοντο ἀπ' τὴν γῆ.